

Sesin Yolculuğu

– BENGÜL.A. · 30 Mart 2020

İnce, cılız bir sesle yatağından kalktı. Eski ,el işi örgü perdeyi araladı ve pencere pervazına tutundu. Feryat eden ince bir sızı, aynı zamanda huzur hissetti içinde. Şimdi şehirde olsaydı böyle bir pazar gününde yataktan hiç çıkmazdı. Daha geleli bir gece olmasına karşın köy havası çok iyi gelmiş, şaşırtıcı bir şekilde zinde uyanmıştı. Güzel bir kahvaltı yapıp bir an önce dışarıya çıkmak istiyordu. Az ilerideki; yıllarının geçtiği, denize kadar uzanan gür ormanda yürüyüşe başlamak ve doğanın sesini , yeşilini, ruhunu yeniden hissetmek arzusundaydı. Karşısında bulunan geniş beyaz dolabı açıp, üzerine giyebileceği bir şeyler aradı. Dolabın en dibinde, gençlik zamanlarından kalma hırkası duruyordu. Yüzünde ince bir tebessümle, sırtına geçirdi hırkayı. Odadan çıkıp, tahta merdivenlerin gıcirtısı eşliğinde indi aşağıya. Ayakları kaymaya başladı birden, sanki havada asılı kalmıştı. Gözleri karardı, ellerini bulamıyordu tutunmak için. Dünya, ayakları altında dönüyordu. Burnuna gelen mis gibi kızarmış yumurtalı ekmek ve çay kokusu ile kendine geldi. İnanılır gibi değil, yıllar sonra evindeydi. Tarifsiz bir şekilde heyecanlandı. Her şey ; sanki o bıraktığı yerden devam edebileceği gibiydi.

-Kalktın mı kızım ?

Bu sesin varlığı her zaman içini ısıtır, kendini güvende hissederdi. Yıllar onu haliyle yıpratmış, yüzündeki çizgiler derinleşmiş ve belirgin hale gelmişti. Ama hala çok güzel bulurdu kendisini ayna karşısında.

-Haydi gel bakalım. Bak sana yumurtalı ekmek kızarttım. Bayılırdın küçükken buna. Otur bakalım, çayımız da demlendi.

- Günaydın baba.

- Erkencisin, iyi uyuyabildin mi bari?

-İyiyim ben baba, merak etme. Biraz dolaşayım diyorum. Ne var ne yok, gerçi değişmiştir buralar.

-Gelmiyorsun ki kızım, nerden bileceksin. Elbette değişti çoğu şey. Önce kahvaltını et de sonra git nereye gideceksen. Annen zaten kalkamaz, kardeşini bıraksan akşama kadar uyur biliyorsun.

Baba kız karşılıklı geçip, oturdular. Bir yandan konuşup öte yandan çok özlediği mis gibi kokan ekmekleri yiyordu.

Yıllar oldu be kızım. Niye bu kadar özlettin ki kendini. İnsan arada sırada da olsa gelmez mi hiç!

Kızının ifadesinin değiştiğini fark eden adam;

Neyse, olan oldu. Şimdi buradasın işte, geldin. Hiç gitme artık olur mu kızım hiç gitme!

Baba tamam! Lütfen, kahvaltımızı bitirelim. Sırası değil şimdi bunların.

İştahı kaçıvermişti, dudak büküp elinde çay fincanı, balkona attı kendisini. O cılız ses yine kulağındaydı.

Bakışlarıyla etrafı süzdü. Karşısı alabildiğine yeşil, yeşilliğin ardında ise masmavi bir açıklık vardı.

Denizin dalgaları onu çağırıyordu. Temiz havayı derin derin içine çekti, sanki ilk kez nefes alır gibi...

Çayından bir yudum alıp bıraktı, acılaştı ve soğumuştü. İçeriye geçip, montunu giydi , sonra da evin dışına attı kendini. Babası arkasından sesleniyordu ancak duymamış, duymamayı tercih etmişti.

Usul usul yürüyor, adımlarının çıkardığı çıtırtıyı dinlemek hoşuna gidiyordu. O hüzünlü kuş hep yanı başındaydı. Yol boyu, ağaçları, yer yer büyümüş meyveleri, kendiliğinden orada burada bitmiş rengârenk,

değişik türdeki çiçekleri izledi. Şehirden uzaklaşmasına sebep olan olaya neredeyse sevinecekti. İster istemez evinden kopuk kaçtığı günlere döndü. On sekiz yaşlarındaydı, o yaşların depremi onu bulanık sularda avlanmaya itmişti. Çocukluğu pek parlak geçmemiş, sevgisiz büyütülmüş bir kadındı. Annesinin haşın, şefkatsiz hallerinden nefret eder, ancak yine de sabırla, umutla, çığlık içindeki o gecelerin sabahında yine gülümseyerek kalkmaktan vazgeçmezdi. Hoyrat ve acımasız yalnızlığıyla boğuşurdu sürekli. Her gece anne babasının çılgınca kavgalarından dolayı yatağın içine saklanır, orada kendisine bir zırr özerdi. Yorganı ısırmaktan, sabahları kalktığında dişleri sızlardı. Konuşmaz, gözlerini açmaz, boğuk boğuk ağlardı yalnızca. Artık dayanamayacağını anladığı bir gün de ormanı, denizi yüreğine koyup, umut kayığına binip, bilinmeyene doğru yola çıkmıştı. Ve sonra hayatının içinde çekildi denizler, kurudu, umut kayığı alabora oldu , sustu şarkılar. Kopardı saçlarını dibinden , saçtı etrafına ve saçsız kaldı. Hüzünler öbek öbek yüreğinde, severken bile ağlayamadı bir daha.

Bir kere olsun saçını okşamamasına öfkeliydi hala annesinin. Ve işte yıllar sonra “ Annen çok ağır hasta, belki de son görüşmeniz olur!” Sözlere yola çıkarmıştı onu. Otobüs defalarca mola vermiş. Son mola” Dön geriye” dese de başaramamış ve bir sabah kaçtığı evine bir gece yarısı geri dönmüştü. Dalgınlığından küçük bir köpeğin havlamasıyla sıyrıldı. Az kalsın patika yolu geçiyordu. Yürümeye devam etti. O yolun sonundaki mağaradan ödü kopardı çocukluğunda. İçinde yaşlı, çirkin bir cadının yaşadığına inanırdı. Aklına gelince ister istemez ürkmüş , daha sonra da gülünç bulmuştu bu durumu. Mağaraya girmeye karar vermesiyle; bir çırpıda patikayı geçip, mağaranın önünde buldu kendini. Çocukken olduğu gibi bir korku kaplamıştı içini, yine de ne olursa olsun girecekti o mağaraya. Derin bir nefes alıp, cesurca ilk adımını attı. Hiçbir şey olmamasından cesaretle diğer adımları da peşinden geldi. İçerisi oldukça loştu, ağır bir koku da vardı. Sıkıldı ve terk etti mağarayı. Dışarının aydınlığı umut doldurdu içine. Yorulmuştu, daha fazla dolaşmak gelmedi içinden. Geriye dönüp yürümeye başladı. Ne yapacaktı şimdi? Ömür boyu burada kalamazdı ya! Kararsızlığın üzerinde yarattığı bunalımla, şaşkın adımlarını sıklaştırdı. Avlunun giriş kapısındaki çiti kapattı. Tüm kötülükler dışarıda kalmıştı böylece. Kuşun yeniden geldiğini hissetti. Bile isteye evin kapısını açık bıraktı. Kuşta onla beraber eve girsin, odasına girsin, onla beraber yaşasın istedi.

-Geldin mi kızım?

-Evet baba.

Artık kendini hazır hissetmek zorundaydı. Babasının bakışlarından bu anlamı yakalamıştı. Yıllar sonra annesini görecekti. Annesinin kaldığı odanın kapısında bir süre bekleyip, usulca açtı kapıyı. Uzak köşedeki karyolada ; zamanında dalga dalga savrulan, uzun siyah saçları, şimdilerde yer yere beyaza bulanmış, yüzünde ne anlama geldiği anlaşılmayan bir ifadeyle öylece , kıpırdamadan yatıyordu annesi. Tereddütle yaklaştı yanına. Şimdi daha net görebiliyordu yüzünü.

-Sağ ol kızım.

-Nasılsın anne? Diyebildi yalnızca derinlerden gelen bir sesle.

Sadece derin bir nefes ve ince bir tebessümle karşılık verdi annesi. Ve gözlerini kapattı ardından. Titreyen elini annesinin beyaz saçlarında gezdirdi kadın. Gözlerinden akan yaşları durduramıyordu artık. Birden kalkıp, geri geri yürüyerek dışarıya attı kendisini. Evin ortasına kurulup, saçlarını tel tel çekerek koparmaya başladı. Halının üzeri saç öbeğiyle dolmuştu. Ağlamak iyi gelmişti ona. Yıllardır unuttuğu,

özlemine çektiği bir duyguydu. Őu ana kadar bekleten bir duygu... Yerdeki saçlara anlamsız bir bakış atıp balkona çıktı. Gökyüzü ilk defa bu kadar parlak gözük müştü gözüne. Sonra birden hava döndü, parlaklığı gri bulutlar gizledi, derinlere attı. Sicim gibi bir yağmur başladı ardından. Kaçmadı ıslanmaktan, kollarına bırakıverdi kendini yağmurun. Yeniden gelmişti o cılız kuş, oysa bu defa sesi çok gür çıkıyordu.

BENGÜL ALKAN